



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

**Acta Synodalia Osnaburgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi  
MDCXXVIII.**

**Brogberen, Johannes**

**Coloniae Agrippinae, 1657**

XII. De SS. Eucharistiae Sacramento.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14298**

trève, quàm simplici amictu infans ad Baptifinum deferendus fit, fed etiam, quàm religiofa in Deum pietate, quàm humili fpiritu, & quanta veftitus moderatione, adelfe debeant, operibus Satanæ renunciaturi.

Iudæus, baptizatus, non nifi quadraginta dierum abftinentia peracta, ex decreto Canonis, admittatur; nifi Noftro remiffione, moderatione aut commutatione prævia.

Qui etiam, fi, baptizatus, rurfum blafphemando Chriftum, ac Iudaifmum redierit, ut ad fidem Chriftianam, fufceptam femel, de novo revertatur, Noftri Vicarii eum cogat fervera animadverfio.

Rebaptizationes etiam anathematizamus, ac, damnabili fpe lucri factas, vehementer & fervera animadverfione puniendas decernimus.

In concurrentia maris & fœminæ ad baptifinum, hunc ordinem obfervari volumus, ut, neceffitate ceffante, mari primò, dein fœminæ, miniftretur. Cujus rei par efto iudicium, fi plures, partim mares, partim fœminæ, offerantur.

Infantes autem expofitos, & de quorum baptifino dubium, monemus & volumus baptizari fub hac conditione, & verborum forma: *Si tu es baptizatus, ego te iterum non baptizo; & fi nov es baptizatus, ego te baptizo, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus fancti.*

Ea etiam, quæ in Concilio Tridentino de Patrino uno, vel una, vel ad fummum uno & una, falubriter pro bono publico conftituta funt, ftrictè obfervari volumus; ficut & illud, ut Patrinorum nomine in libro, ad hoc fpecialiter deputato, & baptizantis; fi forte ante, periculi caufa, à Laico baptizatus fuerit, à Parochis defcribantur & annotentur; ne, fi quæftio ftatus, aut impedimenti, aliquando incidat, probatio aut cognitio reddatur difficilis.

Ne, fine licentia proprii Paftoris, proles extra Parochiam baptizetur, ficut nec facile eandem licentiam decernat, ftrictè inhibemus & monemus, ac, fi de licentia hoc nonnunquam factum, de collato baptifmo, fcripto testimonio Paftoris, fides doceatur annotatione in Paftoralem librum relata.

Monachi, & regulares perfonæ quæcunque utriusque fexus, de baptifmo aliquem fufcipere; aut pro aliis fpondere, prohibentur.

Similiter hæretici excommunicati, & qui, iufto impedimento ceffante, eo anno peccata fua confefsi non funt; fiquidem inconveniens eft, tanquam comminiftros & testes illos affiftere Sacramentis, qui vel de illis male fentiunt, vel quos Ecclefia à divinis arceat, vel qui feipfos à comunione & unitate Catholica fegregarunt.

Puerperas, fecundum antiquam & religiofam confuetudinem, puerperii & purgationis tempore completo, ad Ecclefiam, in primo

egreffu, pro benedictione Sacerdotali, & gratiarum actione Deo habenda, comparere volumus.

## DECRETVM XI.

### De Sacramento Confirmationis.

**A**Dverfus mundi & tenebrarum infidias, Confirmationis Sacramentum tutiffimum creditur munimentum; quod, per impositionem manus Epifcoporum, ab omnibus fidelibus recipiendum eft, ut pleni Chriftiani inveniantur.

Cùm hoc Sacramentum adminiftrandum erit, præcedat Paftorum denunciatio, ut fideles, ad gratiam Spiritus fancti recipiendam, digne fe præparare & comparere poffint. Cui miniftretur, feptennio minor ille non fit; nifi Epifcopo, ex probabili-cauta, aliquando aliter vifum fuerit; ac tunc per parentes aut in quorum potestate funt Confirmati, fuo tempore de recepto & non iterando Sacramento certioventur.

Adulti, prævia confessione, jejuni ad recipiendum Sacramentum hoc accedant, maxime cum mane miniftretur. mares in Ecclefia à parte una, fœminæ ab altera fint; & manibus ante pectus junctis, fuo quisque ordine veniant, mares primo, deinde fœminæ.

Ne fœminis mares, nec maribus fœminæ, nec fœnioribus adolefcentes (cum minime hoc per ætatem conveniat.) Compates in Sacramento Confirmationis adhibeantur, nifi neceffitate id aliter poftulante.

Pari ratione, neceffitate ceffante, fecundum Canonum præfcriptam formam, fit etiam alius vel alia ab illo vel illa, qui vel quæ in baptifmo confirmandum fufcepit.

Ac ipfe Epifcopus, fi, confirmandum invenerit baptizatum Chriftiano homini parum conveniente nomine, ut illud mutet, Sancti alicujus nomine commutato, volumus. Cui etiam cætera, quæ ad dignitatem & executionem hujus Sacramenti fpectant, unice commendamus.

## DECRETVM XII.

### De Sanctiffimo Euchariftiæ Sacramento.

**L**Egillator nofter Iefus Chriftus, volens fegregare ac præparare plebem æterno Patri perfectam, regale Sacerdotium instituit. Iefus enim affiftens Pontifex futurorum bonorum per amplius & perfectius tabernaculum, non manu factum, neque in fanguine taurorum & vitulorum, fed proprio fanguine, introivit femel in fancta, æterna redemptione inventa; utque perennis victima illa viveret in memoria, & femper præfens efferet in gratia

Seff. 24.  
cap. 2.

Hebr. 9.  
v. 11.



gratia, vere unica & perfecta hostia, fide æstimanda, non specie nec exteriori censenda ritu sed interiori affectu; hoc cruentum sacrificium, tanquam in imagine, signavit in incruento sacrificio: Sacerdos enim Iesus Dominus, secundum ordinem Melchisedech, panem & vinum obtulit, convertens in Corpus & Sanguinem sub specie panis & vini, priusquam in ara Crucis immolaretur; ac solis Sacerdotibus idem facere præcepit, dicens: Hoc facite in meam commemorationem.

Lucæ 22.  
v. 19.

Hinc, ne quis putet, hæretica pravitate fasciatus, hoc præceptum ad omnes esse promulgatum, ut omnes & singuli sub specie utraque communicare teneantur, quasi sub una totus Christus non contineretur; serio monemus Pastores & Concionatores quoscunque, ut, sacri Concilii Tridentini vestigiis insistentes, omnibus utriusque sexus notum faciant, sub utraque specie panis & vini totum Corpus & Sanguinem, sub specie quidem panis, Corpus ex vi verborum, & Sanguinem concomitanter, sub specie autem vini, Sanguinem ex vi verborum, & Corpus concomitanter, vere, realiter, substantialiterque contineri, ac proinde in alterutra specie compleri præceptum de manducanda Christi Carne, & bibendo ejus Sanguine. Diligenter etiam Pastores, & sub severa Nostra animadversione, invigilent, ne in hoc quicquam, moribus Ecclesiæ contrarium, committant aut doceant.

Sess. 13.  
can. 3.  
Sess. 21.  
cap. 1. &  
seq. &  
can. 1. &  
seq.

Porro, Sacerdotum nemo, nullo etiam casu ac necessitate, hoc tremendum ac salutare sacrificium, propitiatorium pro omnibus vivis & defunctis, in unica tantum specie immolare præsumat, sed, vel non offerat vel utramque speciem consecret.

Ante omnia autem curiosa sollicitudine ipsi dispiciant, ne in ipsa sacrificii oblatione vel consecratione errorem ullum committant. Cum enim omne crimen atque peccatum, oblati Deo sacrificii, deleatur, quid de cætero delictorum expiationi dabitur, quando in ipsa sacrificii oblatione erratur?

Quapropter quilibet sine differentia & discretione Sacerdos, maxime vero primam Missam celebraturus, non nisi in ritibus & tota ratione celebrandi juxta Romanum ritum sufficienter instructus, ad hoc tremendum mysterium peragendum accedere præsumat.

Celebrantibus, semper minister adsit, qui inserviat & respondeat, ac semper, si fieri potest, superpelliceo indutus, moribus compositis; qui ab altari non nisi peracto Sacro recedat.

Missæ, nec nimis tarde nec nimis festinanter, nec memoriter sed ex Missali, legantur; ac omnes peregrini & indecori gestus ab altari sint procul; cum clara enuntiatione eorum, quæ, ex instituto, clariori voce exprimenda sunt.

Nunquam sine aqua vel lumine, vel in pane fermentato, aut vase ligneo, & in paramentis benedictis dumtaxat ac nullo modo prophanis, celebrandum; & secundum ipsam consuetudinem generalis Ecclesiæ, in sacrificio plus de vino quam de aqua utendum erit.

Summa etiam discretione cavendum, ne inadvertentiâ aut negligentia Sacerdos aut Presbyter de Christi Sanguine super altare vel lintheum aliquid stillare faciat; observata forma & diligentia Canonis præscripta, si casus inopinatus evenerit; videlicet ut, quæ tetigerit stilla, tribus vicibus Minister abluat, calice supposito; & quæ notantur cætera allegato Canone.

Gravi etiam animadversione cohibeantur, qui, timore Domini postposito, eò irreverentiâ devenerint, ut hoc tremendum mysterium non jejuni aggrediantur. Et, quia non modica res est, unam Missam in die celebrare, ut valde celebris sit qui unam digne celebret; ne quis ad alteram ullo modo eadem die accedat, nisi necessitate urgente, prohibemus. quæ tamen necessitas, non pro cuiuslibet arbitrio censenda, sed à Nobis aut à Nostro Vicario judicanda, & scripto concedenda erit.

Pro pecuniis autem, & favore humano, temeraria præsumptione duas Missas eadem die celebrantes, ab officio suspendantur, ac non nisi condignâ poenitentia peractâ restituantur.

Quæ de Missæ officio secundum Concilium Tridentinum & Canonicas sanctiones in privatis Oratoriis seu ædibus, aut ara portatili, non dicendo, ordinata sunt, innovamus.

Sess. 22.  
Decr. de  
obl. in ce-  
leb. Missæ.

Ac, ne in privatis locis, sine Nostra speciali aut Vicarii Nostri in scripto obtenta licentia, dicantur, districte inhibemus.

Exulet ab altari omnis immunditia; Corporalia sint honesta & munda; Albæ & Casulæ decentes, integræ, nec laceræ. alioqui, pro modo negligentia & culpa, sit poena.

Harum autem rerum usus, & sacra Ecclesiæ Romanæ ritus, quia nescientibus stultitiæ sunt; omnes hortamur Pastores in Domino, ut publice & palam ex suggestu has cæremonias populo explicant, finem earum edoceant, ac fructus proponant.

Circa frequentiam Sacrificii, Sacerdotibus lex esto, ut qualibet septimana quilibet, ut minimum ter, digne celebret. Qui enim indigne celebrat, iudicium sibi manducat, non iudicans Corpus Domini. Et, qui scelerate vivunt in Ecclesia, & communicare non desunt, putantes, se tali communione mundari, ad mundationem sibi non proficiunt sed offi-  
ciunt, attestante idipsum Propheta in verbis: Quid est, quod dilectus meus fecit in domo meâ scelera multa? nunquid carnes sanctæ auferent malitias suas?

I Cor.  
II. v. 29.

Ier. II.  
v. 15.

Diaconi & Subdiaconi in singulos menses  
X bis,



bis, cæteri autem Clerici semel ut minimum ad sacram Communionem accedant; ut fiant participes omnium bonorum, timentium Dominum & custodientium mandata ejus.

In feria autem quinta Cœnæ Domini, omnes & singuli Clerici, etiam in Cathedrali Collegiatave Ecclesia dignitatem vel Canonicatum obtinentes, etiam si ordinis Sacerdotalis sint, in solemnibus sacrificio Missæ, quod illo die in illa Ecclesia celebrabitur, Communionem ex manibus celebrantis fumant, illis dumtaxat exceptis, qui alio in loco, eo die, ad celebrandum obligati existunt.

*Trid. sess. 22. Decr. de obs. in celebr. Missæ.* Vagos autem & ignotos Sacerdotes in Nostra Diœcesi, ex Decreto S. Concilii Tridentini, Missas celebrare nolumus, nisi Nostra vel Vicarii Nostri inquisitione & admissione prævia, & Ordinationum literis exhibitis, quos etiam in consortio Presbyterorum Nostrorum, ultra mensis spacium, tolerari prohibemus, nisi testimonialibus proprii Ordinarii, à cujus Diœcesi discesserunt, visis.

Quod ad fidelem populum & debitam Communionis frequentiam attinet, ex voto sacri Concilii optamus, eundem in singulis Missis, non solum spirituali affectu, sed Sacramentali etiam Eucharistiæ perceptione, communicare, aut saltem ad sumendum Christi Corpus celebrioribus festis, adduci, ac per Parochos verbo & exemplo ad id invitari.

*Trid. sess. 13. can. 9.* In sua autem Ecclesia, sacro Paschatis festo, quemlibet Parochianum ad communionem accipiendam obligatum esse, generalis Ecclesiæ præceptum est; ac Nos, ne ullus alia in Ecclesia quam propria, sine causa à Nobis vel à Nostro Vicario, vel Parocho, approbata, eandem prædicto festo recipere præsumat, inhibemus; ac contumaciter Ecclesiam ingressum, Ecclesiasticam sepulturam interdictum in Parochiali Ecclesia denuntiari faciemus, nomine descripto & ad Cathedralis ac Parochialis Ecclesiæ valvas affixo. qui si in contumacia sua perseveraverit, in eum præterea, prout juris est, animadvertemus.

Ad audiendum autem Sacrum, omnes & singuli, Dominicis & Festis diebus, sub peccati mortalis reatu, obligati sunt; ac, ne familia per suos dominos eo die ad audiendum impediatur, sedulo moneantur.

Neve propter Sacerdotum incuriam divina excandescat gravius indignatio, mandando præcipimus, sacrosanctam Eucharistiam in loco singulari, mundo, bene signato, semper honorifice esse collocandam & custodiendam; Hostiæ salutari, tam in publica via, quam inter Missarum solemniam, reverenter inclinando in genua, honorem debitum exhibendum; sicut &, superimposito mundo velamine, honorifice ante pectus, cum omni reverentia & timore, lumine semper præcedente, ad infirmum esse ferendam, & reducendam.

Curetur vero diligenter, ut in administratione hujus Sacramenti, sicut & Extremæ unctionis, cubiculum expurgatum decenterque sit compositum, ac mensa aliqua, linteo mundo instructa, nec non cruce, luminaribus, vasculo aquæ benedictæ, instructa inveniat, in quo venerabile Sacramentum poni possit, substrato Corporali.

Ægrotum autem Parochus ita constitutum inveniens ac vi morbi affectum, ut pro eo tempore Sacramentum ei rite ministrari non possit, prævia oratione & benedictione, si id infirmus petat, ostendat Sacramentum adorandum.

## DECRETVM XIII.

*De Sacramento Pœnitentiæ, & casibus reservatis.*

**M**ultiplex misericordia Dei, ita lapsis subvenit hominibus, ut non solum per Baptismi gratiam, sed etiam per Pœnitentiæ medicinam, spes vitæ reparetur æternæ, potestate à mediatore Dei & hominum, Iesu Christo, tradita Sacerdotibus, quando, insufflando in discipulos, dixit: Accipite Spiritum sanctum; quorum remisistis peccata, remittuntur, &, quorum retinueritis, retenta sunt. Quibus verbis tam perspicuis potestatem remittendi & retinendi peccata, ad reconciliandos fideles, post baptismum lapsos, Apostolis & eorum legitimis successoribus fuisse communicatam, universorum Patrum consensus semper intellexit.

Sacramenti autem hujus forma est: *Ego te absolvo ab omnibus peccatis tuis.* Quibus quidem verbis etiam, usu laudabili Ecclesiæ, preces aliæ adjunguntur, nec tamen ad formæ essentiam spectant, neque ad ipsam Sacramenti administrationem necessariæ sunt, ut Pœnitentiæ actus, nempe contritio, confessio, & satisfactio; contritio in corde, confessio in ore, & satisfactio in opere.

Confessio, post Baptismum, ad salutem ita est necessaria, sicut nondum regeneratis Baptismus ipse. Quæ integra faciendâ est, adjunctis omnibus circumstantiis quæ speciem peccati mutant, cum expressione qualitatis criminis, in loco, in tempore, in perseverantia, in varietate personæ, & quali hoc intentione fecerit, & in ipsius vitii multiplice executione ac modo. De quibus omnibus pœnitentes instruere, adhortamur Parochos, ac eos etiam in ipsa confessione, tam cauta discretione interrogando, adjuvare si opus est, ut peccata non doceant sed inquirere cognoscantur.

Pari discretione invigilant circa salutarium pœnitentiæ injunctionem; cum Sacerdotum & Parochorum officium sit, secundum suggestionem spiritus & prudentiam, convenientes satisfactiones injungere.

Cura-

*Joan. 20. v. 22. Mat. 16. v. 19. Trid. sess. 14. c. 1. 6. Ibid. can. 1. & seqq.*

*Trid. sess. 14. can. 4.*